

Tuổi trẻ tự sát không cố ý

Ngụ một: Lộn cổ xém chết tươi

Còn nhỏ thì nó ước ao cho mau lớn để làm người lớn vì người lớn muốn gì làm gì cũng được. Thế nhưng lớn chưa được bao lâu nó ngồi nhìn lại đã thấy mình già khú đế. Nó lại muốn như trẻ nhỏ hồi xưa:

- Năm hai chân tao cho chắc nhen!

- Rồi rồi, yên trí, lượm ổi đi!

Sáng thứ năm nghỉ học nó và thằng bạn con chú chặn giữ bò để người lớn phát mía. Rẫy mía gần sông Cái, xa trạm bờ xe nước gần Hòn Tháp. Độ cao từ bực sông lên đến rẫy mía độ sáu thước tính theo vòi bơm máy Kohler tưới mía. Cây da cây xộp và dây leo chằng chịt quấn cây ổi cộng với rễ cây ven sông giữ bực đất khỏi lở xói vào mùa mưa...

Nó lồm cồm thông đầu xuống sông Cái hai chân thằng bạn bên trên nắm giữ. Ổi chín rụng bám đầy dây leo, nó sung sướng lượm bỏ đầy bị, mùi thơm thơm cảm dỗ...

- Ổi chết! Tuyệt tay tuyệt chân thằng bạn la oai oái. Chân nó đất cát tay thằng bạn ướt mồ hôi trơn tuột luốt từ độ cao sáu thước nó rơi tự do xuống mé sông do lực hút của trái đất lôi theo túi ổi chín. May mắn là dây leo cản bớt “cái sự rơi” của nó. Chỉ có duy nhất cái cầm bị chẻ làm hai máu chảy... Thằng bạn trên bờ tưởng nó tiêu vậy mà nó cũng ráng tìm chỗ bò lên với cái cầm máu chảy mếu máo...

Hai con bò vẫn ung dung gặm cỏ và người lớn đang phát mía không thấy nó... ngu

Ngụ hai: Chút nữa chết vì ba chim

Xoài giòn mít dẻo me dai

Đố ai dám lấy chị hai thằng Bòm

Hồi đó nó ham chơi chim lắm, giống cái ông Tô Hoài thích đá dế. Chim mạnh mẽ hiền lành nhỏ nhai không cắn người như kút, không hù dọa con nít như gặm ghè dù dĩ hoặc điểm miệng như cưỡng, sáo, nhồng...

Nó thấy mạnh mẽ làm tổ đột xoài cao hơn bốn thước. Trong tổ có ba trứng. Nó leo lên buộc sẵn sợi cước thắt nút thông lọng ngay cửa tổ. Chập nhá nhem nó rình ngay gốc xoài để “gây ông đập lưng ông”... Vừa thấy vợ chồng mạnh mẽ rủ rỉ chui vào tổ nó vội kéo sợi cước khóa cửa tổ chốt vợ chồng nhà chim rồi buộc sợi cước cố định vào gốc xoài...

Trời tối nó mò mẫm cẩn thận một tay nắm chặt chân hai con chim còn một tay vịn cành xoài từ từ leo xuống... Nào ngờ...”K rặc” thì ra xoài giòn.

Trong nhà ông già giậm chân kêu trời, ngoài vườn nhánh xoài nó đu gãy tiện hột hăng mất thăng bằng té xuống... May, lại may, mấy nhánh xoài um tùm bên dưới cản “cái sự rơi” không cho nó tiếp đất đột ngột (mặc dù tối om Đức Chúa Trời vẫn thấy nó té... thương tình).

Xuống đất hít một hơi lấy lại bình tĩnh nó vào nhà báo cáo láo với ông già là bẻ nhánh xoài để bắt tổ chim. Nhờ trời tối ông già không thấy mặt nó tái mét!

Trên tay run run nó vẫn còn nắm chặt hai chú chim mạnh mẽ... vậy là huề vốn với... cái ngu (có người bảo 3 con)!

Ngụ ba: Thọc chân vô niền thắng xe

Chiều mát rảnh rồi anh nó lôi chiếc xe cuộc (course) ra

rủ nó:

- Ê, đi chơi nhóc!

Tưởng gì chứ đi chơi nó ô kê ngay. Ông anh này thường cho nó tiền đến quán cóc Nội thầy Xin (57) mua kẹo... Anh nó ngồi trên xe xích bông nó lên đặt ngồi trước đòn dông hai tay vịn cổ lái, hai chân thòng bên xe. Xe đua trụi lủi không porte-bagage, không vè, không đèn, không đồ che chắn, chỉ có 1 cái phanh trước...

Xe đang bon bon thấy ai đi bộ nó cũng ráng nhìn theo coi thử người ta có thấy nó không. Nó đang lâng lâng hãnh diện vì mình được ngồi xe cao hơn bọn nhóc dưới đất... bất thần qua cửa nhà thờ bàn chân nó thọc vào bánh xe kẹt trong phuộc... xe hết chạy! Ngã ào! Anh nó không sao, còn nó lăn cù. Khóc không dám mà cười chẳng nổi (dở khóc dở cười) quê không biết để đâu, thôi đành gặm đầu xuống đất chẳng nói ai...

Về nhà ông anh bị ông già mắng ngu. Còn nó cà nhắc mắt cá chân trái rớm máu sưng vù một cục... ngu

Ngũ bốn: Lý le bà già

"Đồ đồ lá sol fa đồ.....

bà già lí le ông già..."

Nó đang rên ư ử câu hát nhạo. Hồi đó Bà Nội thầy Xin (57) già lắm: bà già cóc! Bả bán bánh kẹo cho lũ trẻ con ở cái quán cóc ngay góc đường. Già thì chẳng có gì hay ho hấp dẫn nó. Quần áo lúc nào cũng màu đen chứ không vàng xanh đỏ như mấy cô, mà da lại nhăn nheo khó coi. Nó mua được cái kẹo của bả thì... hết thềm. Vậy cho nên quán thường vắng teo chẳng có ai để nó dọt le, nó đành dọt le

với bà già cóc vậy...

Nó dắt chiếc xe cuộc qua mặt cố ý ho ho cho bà thấy lên dốc nhà cha Ngọc gần mả thánh sau nhà thầy Xin “thả dốc”. Tay trái nắm guidon giữ thẳng (phanh), tay phải ôm dàn ngang. Chân trái nhấp đất, chân phải xỏ qua chằng ba xe để chèo: một kiểu đi xe đạp trẻ trai thời “Pháp thuộc”. Nó nhấp nhấp bỏ chân trái lên pèdal... xỏ dốc

Một thằng bé bảy tám tuổi dợt le bà già cóc tám chín chục tuổi chuyện chưa hề ai có chắc chỉ có nó... Đang thả dốc ngon trớn ro ro bỗng: “Chết cha! Bà từ già đi chợ về” (từ là giữ nhà thờ). Nó vội bóp thẳng bánh trước hết cỡ, trượt bánh quay đầu xe té nhào xuống đất lăn cù cù! Quê ơi là quê, mặc dù đau điếng (đúng là đi xe coi chừng bà già hai là con nít ba bà chữa) Mà sao số nó cứ phải là bà già!

Hậu quả tay chân nó trầy trụa (con trai đầu gối ai cũng thọ) mà “con nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đỡ ruột”, nó chẳng chích ngứa bôi thuốc đỏ sát trùng gì cả, ba bữa khô da.

Chuyện ngu để đời sống kể chết quên cho nên cũ mèm mà nó vẫn còn nhớ... nó ngu!

Ngụ năm: Bắt rắn, rắn trả thù

Nước mương bờ xe cúp, bọn trẻ con choai choai như nó ham lợi mương mò hang bắt cá, nhất là cá trê đồng ngon thịt.

Mấy bà đẻ chuyên ăn cá trê kho tiêu hết cơm hết gạo lại con bú chặt ruột khỏi sợ tước. Thảo nào nó thích bắt cá trê, không trơn nhớt như lươn, không chết yếu tanh cứng xơ vảy như trà, lóc, rô, gai, sặc, chép... Nó không sợ cá trê báng. Cá trê buồn ý “lắc đầu” ngạnh đâm chỉ tay nhức tới xương chỉ có việc ôm tay khóc kêu má... cho nên rút kinh

nghiệm nó bắt cá trê gọn bân. Hôm nào được con cá trê bông ba bốn lạng coi như đủ vốn. Nấu canh đu đủ cá trê với ngò tàu... tuyệt ngon, ở nhà ngồi quây quần xung quanh xoong canh bốc khói hít hít...

Hang này sâu, nó xăn ống tay áo hết cỡ thợ may cố bắt cho được chú cá hình như tràu... Nằm đuôi chú rồi mà cứ trơn tuột. Bắt cá phải nằm đầu như bắt lươn chạch. Ngón cái và ngón trỏ kẹp chặt hai mang cá là hết sảy. Con cá này rúc đầu vào hang, nó chỉ nắm được đuôi lòi ra... lòi sợ tuột lại nắm chặt đuôi nó lòi ra từ từ... thì ra con rắn nước dài như con cá... hổ ngọ nguậy... Gặp ai đã bỏ chạy chứ nó quen bắt rắn nước rồi. Có người nhờ bắt giùm rắn nước rồi cho nó tiền ăn kẹo. Thôi kệ, đem về cho má lột da bỏ ruột bỏ đầu đuôi bằm nhuyễn xuong cuốn lá bưởi nướng ăn trị bệnh amygdales khỏi tốn tiền thuốc...

Người ta mách rằng ai bị rắn nước cắn thì không rắn nào khác cắn nữa. Chuyện này nó chưa kiểm nghiệm thực hư. Rắn nước cắn nó rồi, không độc, nhưng gặp thứ dữ nó lo né

chứ không dám chọc ghẹo như ong ngựa ong bầu... Rắn coi vậy chứ nhỏ mọn trả thù ghê gớm lắm, cứ lấy chuyện bà E và làm gương. Chuyện như thế này, đêm nọ nó ngủ thấy mình đào trùn để câu cá. Nó đào được một ổ trứng giống trứng chim nhiều vô số kể. Trứng bỗng vỡ ra rắn con như trùn phang lúc nhúc. Cảnh này nó chưa hề gặp. Và kìa! Con rắn mẹ đen như mun (có người nói đen hin) nó cãi rắn hổ mun chứ không có rắn hổ hin to bằng cổ tay nó, dài hơn cán cuốc bò tới bầy con đang chạy tứ tung phùng mang phun hơi độc phì phì, ngóc cổ nhìn nó hai mắt đỏ ngầu. Nó vội quăng cuốc bỏ lon trùn chạy lấy người quên nghỉ... Rắn uốn cong mình quăng tới trước bắt kịp nó. Hoảng hồn nó la to “Má... má!” Cả nhà thức dậy hỏi nó cái gì? Tim nó đập rộn ràng hỗn hển “con rắn” nấp nó chạy nấp giờ bơ phờ mồ hôi đầm đìa quần đùi nó ướt ướt... đích thị là đái đầm vì ăn rắn nước rất mát!

Ban ngày bắt rắn đem đến rắn trả thù. Chuyện này từng xảy ra trong giấc mơ!

Ngu sáu: Dừa rụng tránh đầu

Thời chiến tranh quê nó “vườn không nhà trống” rất nhiều. Nó vô tư theo lũ bạn “quần đùi chân đất” bắn chim, hái lượm cây trái vườn nhà vắng chủ mỗi thứ năm và chúa nhật nghỉ học. Ôi chao thương thức rồi lại thương thức mít ổi xoài... mùa nào thức nấy chẳng để miệng buồn và cũng không bao giờ ở nhà học bài, bài chỉ học khi đi từ Cây vông qua Hà dừa và ngược lại...

Bữa nọ, sau khi “thịt” trái mít căng bụng, nó ngồi nền giếng tán gẫu với lũ bạn chẳng để ý thằng bạn leo dừa. Cây

dừa lão bị bom đạn thương tích thẹo thẹo đầy mình khom khom né giếng nước như ông già... còm. Bất ngờ “bịch” trái dừa khô rơi trúng chỗ cong cây dừa đối hướng xẹt đầu vào vai nó!

May là ngạn ngữ Pháp có câu “dừa rụng tránh đầu” chứ không cái “gáo dừa” của nó bừa đó... Amen!

Ngụ bảy: Thi pháo kích nhà người ta

Hôm nay ngày gì mà xui xẻo chán ngắt chim chóc biến mất tiêu, mấy thằng bạn rủ nó lên núi Sơn lâm thi bắn ná thun cho đỡ buồn đỡ ngứa tay. Nó tưởng rủ nhau bắn xoài chấm muối ớt... ai dè rủ thi bắn mái ngói mốc nhà ông “già đạo” sát bìa núi gần tỉnh lộ. Nhà nhỏ lợp ngói mốc bắn đá trúng nghe lốc cốc sượng tai.

Thật là dại, năm sáu cái ná thun đua nhau câu đạn đá từ trên núi xuống mái ngói nhà người ta hỏi ai chịu cho thấu? Ông “già đạo” la lối om sòm, lôi tên ông bà tía má lữ quỉ ra chửi noi (nhất quỉ, nhì ma, thứ ba học trò). Ông hỏi thăm con cái nhà ai rồi đi mắng vợ n(con dại cái mang).

Hậu quả chiều về nhà nằm úp trước mái hiên nó đếm nhẩm đủ mười con đĩa đu đít ê ám... Vậy mà lữ bạn nó bảo ông bà già đạo đi vắng. May chưa có ai bị đá trúng đầu. Lại chơi dại.

Ngụ tám: Ổi vật

Thứ năm học giáo lý xưng tội xong còn sớm nó vội chạy về nhà cởi áo dài đen quần pijama trắng quăng lên giường rồi xỏ cái áo quen thuộc chưa kịp cài nút chạy theo lữ bạn rong chơi xóm làng...

Hôm đó nó rủ lũ bạn vào vườn nhà Nội nó cũng chạy giặc bỏ “vườn không nhà trống” quậy phá. Nếu có một mình, chẳng có đũa nào buồn quậy, mà tụ lại năm ba thằng là có huyện. Đũa nào cũng muốn làm anh hùng, làm đại ca... cho mình ngon nhất đám “quỉ sứ”. Mỗi đũa xí một cây ăn trái. Nó xí cây ổi. Vườn nội trồng đủ thứ, nào cam, ổi, xoài, nào mít, chùm quôn, vú sữa... xen lẫn sapotier, bưởi, chuối... vì vườn rộng. Nó thích ổi, dễ leo, cây to, trái nhỏ, nhiều quả mà lại chất lượng.

Nó trèo lên cao chuyền tới chuyền lui cành này nhánh nọ quen thuộc như khi đến độ cây ổi mòn lín. Thế mà không biết vì sao lần này xui rủi nó nắm phải nhánh ổi khô giòn rụm, gãy rộp, bất ngờ té bịch nằm không cục cựa dưới đất... Ối cha mẹ ơi! Nó thấy chín mười ông sao, trời đất lộn nhào, quay quay. Một bên hông phải tức thở không được, ổi hột thiếu điều trào ra với bọt mép! Vậy mà lúc đó nó còn nhớ để giờ này kể lại ăn năn...

Bạn bè nó vội bu lại đũa tuột quần đùi đũa cầm mũ quạt quạt cho nó dễ thở. Tội nghiệp cái lũ bạn quần đùi đáng ghét của nó ăn suốt ngày quậy phá chẳng lo bài vở.

Bữa đó về nhà buồn thiu nó chẳng dám hó hé cho ai biết chuyện té ổi sợ ăn đòn. May mà cây ổi đó không cao lắm, chứ không thì “trèo cao ngã nặng” và cuộc đời nó chẳng biết đã đi về đâu!?

oOo

Quá trình đời người có cả ngàn lẽ một cái ngu như xe chạy, nước chảy, lửa cháy, rắn rít, bò cạp, trâu đập, ngựa đá, vào cái tuổi trẻ ngu ngơ, dại khờ vụn vụn lần chết như chơi... Ai đã không kinh qua để giờ này nhớ lại mà quên

câu kinh Cám Ôn sáng tối. Đòi người ngu nhiều hơn khôn, chỉ cần Chúa lơ là một phần ngàn tíc tắc là ta thấy “đời sau” ngay. Nghi còm chỉ viện dẫn vài cái ngu ngày xưa của Nghi còm góp phần cười chảy nước mắt.

Tháng Các Đẳng 2017

Nghi còm SB67

